

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 496/2021
19.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Добриле Страјина, Марине Милановић и Бранислава Босилковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., ..., чији је пуномоћник Марко Алексић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство одбране, ВП ... ..., коју заступа Војно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1161/20 од 01.12.2020. године, у седници већа одржаној 19.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1161/20 од 01.12.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1161/20 од 01.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 465/18 од 23.01.2020. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати и то: за претрпљене физичке болове износ од 300.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 150.000,00 динара и за умањење опште животне активности износ од 120.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 23.01.2019. године, као дана доношења пресуде, до исплате, у року од 8 дана од правноснажности пресуде, док је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења опште животне активности исплати преко досуђеног износа од 120.000,00 динара а до траженог од 150.000,00 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади материјалну штету у износу од 21.140,00 динара, са законском затезном каматом почев од 04.04.2016. године до исплате, у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу плати трошкове парничног поступка у износу од 147.920,00 динара, у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде, што ако не учини у року дужна је да плати и законску затезну камату од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1161/20 од 01.12.2020. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у усвајајућем делу става првог изреке у односу на досуђену новчану накнаду нематеријалне штете за претрпљени страх и претрпљене душевне болове због умањења животне активности и у ставу другом изреке, а жалба тужене у овом делу одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке који се односи на досуђену новчану накнаду за претрпљене физичке болове, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове исплати износ од 200.000,00 динара са законском затезном каматом од 23.01.2019. године до исплате, у року од 8 дана од пријема пресуде, док је тужбени захтев тужиоца преко овако досуђеног, до износа досуђеног првостепеном пресудом од 300.000,00 динара, одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке, тако што је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 115.900,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 77.500,00 динара од дана извршности пресуде до исплате, у року од 8 дана од дана пријема пресуде.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија, јер у конкретном случају не постоји ниједан од разлога наведених у одредби члана 404. став 1. ЗПП због којих би ревизију требало изузетно дозволити. Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса у погледу примене члана 200. Закона о облигационим односима или правних питања у интересу равноправности грађана, у циљу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, нити је тужилац о томе приложио одговарајуће пресуде.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 23.05.2018. године, а побијени део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000,00 евра по

средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужене није дозвољена.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић